

vidnede om en Forstaaelse, som man i meget høj Grad savner hos de fleste af hans Kolleger. Jeg vil haabe for Handelsministeren, at han vil faa Held med sig til at vinde dog nogen Ørenlyd hos den øvrige Del af Ministeriet. Dette gælder ikke mindst med Hensyn til de forstaaende Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Handelsminister om, at man vilde gaa lempeligt frem overfor de smaa næringsdrivende, som havde faaet et Laan af Statskassen i 1918. Jeg beklagede mig i min forrige Tale over den Maade, hvorpaa disse smaa Medborgere var blevet behandlet af Finansministeriet. Jeg er vel tilfreds med, at den højtærede Handelsminister nu ved en Forhandling med den højtærede Finansminister vil forsøge at faa indført saadanne Lempelser, at man ikke ligefrem forfølger dem — ja, jeg bruger dette Udtryk, da det forekommer mig, hvad jeg senere skal bevise, at man er gaaet frem efter dette System. Jeg haaber, som sagt, at det vil lykkes den højtærede Handelsminister at faa bragt Orden i dette Forhold og faa det bragt ind i et Leje, som er i Overensstemmelse med de Løfter, den tidligere Handelsminister gav mig; og jeg haaber, at det høje Finansudvalg vil være Handelsministeren behjælpelig dermed. Spørgsmaalet om Afviklingen af disse Laan blev drøftet i Fjor i Finansudvalget, og jeg formener, at det høje Finansudvalg maa have Interesse i denne Sag.

Finansministeren udtalte sig anderledes om dette Spørgsmaal. Den højtærede Finansminister udtalte, at man efter hans Mening var gaaet særdeles lempeligt frem. Dette kan jeg ingenlunde anerkende; jeg kan ikke anerkende, at man er gaaet lempeligt frem overfor disse Medborgere, naar der foreligger Bevis for — jeg staar her med et saadant i Haanden —, hvorledes man overfor en ældre Kvinde, der har maattet afhænde sin Virksomhed, og som igennem to Aar har været syg af Ledegigt, og som ikke bad sig fritaget for at betale, men kun bad om Henstand, svarede, at det kunde ikke lade sig gøre; man bad om, at Beløbet maatte blive betalt snarest, da man ellers maatte inddrive det. Siden jeg forrige Gang berørte dette Spørgsmaal, har jeg fra Provinsen modtaget Breve, hvoraf jeg ser, at man i Modstrid med den tidligere Handelsministers Løfter inddriver disse Penge endogsaa gennem Sagfører. Dette kan man ikke kalde for nogen lempelig Maade at inddrive saadanne Beløb gennem Sagfører og derved paaføre Skyldnerne Inkassationsgebyrer af en saadan Procent-Størrelse, at

hvis Indenrigsministeren fik dette at se, vilde han sikkert betegne det som Urtekræmmerprocenter.

Den højtærede Finansminister sagde, at man var gaaet lempeligt frem, fordi man havde spurgt Kommunalbestyrelserne om, hvorledes Evnen til at betale var hos de forskellige. Jeg kan ikke tænke mig, at Kommunalbestyrelserne overfor saadanne Tilfælde, som jeg her har nævnt, har sagt, at de vedkommende var i Stand til at betale; saa har Kommunalbestyrelserne i hvert Fald været slet underrettet. Hvad angaar det Eksempel, jeg nævnte fra København, den ældre Kvinde, der gennem to Aar har været syg, har Skattevæsenet her i Byen strøget vedkommendes Skat, fordi hun ikke var i Stand til at betale den. I dette Tilfælde har det været umuligt, at man har kunnet opgive til Finansministeriet, at vedkommende godt kunde betale. Men hvorfor har man her i disse Tilfælde spurgt Kommunalbestyrelserne? Hvorfor har man ikke henvendt sig til Organisationerne og spurgt, om deres Medlemmer, disse smaa erhvervsdrivende, nu var i Stand til at betale de Laan, de fik i 1918? I 1918 lod man dog Organisationerne om at indstille vedkommende til at faa disse Laan, og det Arbejde, de havde dermed, blev udført paa en overordentlig god og betryggende Maade. Mig forekommer det, at naar man vilde være gaaet lempeligt frem, kunde man passende have spurgt Organisationerne om, hvorledes de vedkommende var stillet med Hensyn til Evne til at tilbagebetale dette Laan. Saaledes som man er gaaet frem, kan jeg ikke anerkende, at man er gaaet lempeligt frem; og det forekommer mig, at naar man optræder saaledes overfor Medlemmer i vort Samfund, som har vanskeligt ved at tilbagebetale saadanne smaa Laan i Rater paa 20—30 Kr., at man vil inddrive dem gennem Sagfører, da staar det i skærende Modstrid med den Politik, man burde føre fra Venstres Side. Den højtærede Finansminister mener ganske vist, at hvad man har gjort, er meget human; men senere i sin Tale fremhæver Ministeren, at Ændringerne i Skattelovene, hvorved man fritog Selskaber for at betale Skat af de i Udlandet tjente Penge, androg et Beløb af 3 600 000 Kr. aarlig — dette er altsaa en Forøring, der tilføres enkelte store Selskaber her i vort Land. Set i Forbindelse med dette, maa det sikkert indrømmes, at det er en noget streng Maade, hvorpaa man fra Regeringens Side farer frem overfor disse smaa Samfundsborgere.